

Republika Hrvatska
Općinski sud u Splitu
Gundulićeva 27, Split

Poslovni broj: P-401/2021-26

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sutkinji Ivani Jukić, u pravnoj stvari tužiteljice Željane Ercegović iz Splita, Hercegovačka 48, OIB: 43489436313, koju zastupa punomoćnik Damir Batarelo, odvjetnik u Splitu, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., Zagreb, Ulica Ivana Gundulića 26A, OIB: 92963223473, koju zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva "Porobija & Porobija", radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene dana 1. lipnja 2026., u nazočnosti tužiteljice osobno, zamjenika punomoćnika tužiteljice Domagoja Grabovca i punomoćnika tuženika Filipa Vuština, na ročištu za objavu odluke, dana 13. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim i bez ikakvog pravnog učinka odredbe članka 1., 2. i 7. Ugovora o nenamjenskom kreditu broj 667/05 (u daljnjem tekstu: Ugovor), a koji Ugovor je solemniziran dana 18. srpnja 2005. godine kod javnog bilježnika Marije Ivančić u Solinu, na adresi Kralja Zvonimira 76, pod poslovnim brojem OU-338/05, i to u dijelu kojim je ugovoreno da kredit glasi na iznose kunske protuvrijednosti od 48.951,07 CHF, prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke te kojim se tužiteljica kao korisnik kredita obvezuje navedeni iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen ovim Ugovorom, zatim u dijelu kojim je ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva ovisno o odluci tuženika kao banke i u dijelu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (CHF).

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, MBS: 080000014, OIB: 92963223473, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužiteljici Željani Ercegović iz Klisa, Mezanovci 55G, OIB: 43489436313, iznos od 2.545,94 EUR sa zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od 13. lipnja 2019., kao dana podnošenja tužbe, do isplate, po stopi koja se do 31. prosinca 2022.god. određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.

siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Za više traženo, preko dosuđenog iznosa od 2.545,94 EUR sa zateznim kamatama tekućima od 13. lipnja 2019. do isplate, do iznosa od 5.975,12 EUR sa zateznim kamatama (za iznos od 3.429,18 EUR) kao i u dijelu sporednog potraživanja zateznih kamata tekućih na dosuđeni iznos od 2.545,94 EUR od dana plaćanja pojedinog anuiteta do 13. lipnja 2019., tužbeni zahtjev se odbija kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, da tužiteljici Željani Ercegović, OIB: 43489436313, naknadi troškove ovog postupka u iznosu od 2.550,00 EUR sa zateznom kamatom koja na navedeni iznos teče od 13. srpnja 2026., kao dana donošenja odluke, do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. U tužbi podnesenoj ovom sudu dana 13. lipnja 2019. navodi se u bitnome da je tužiteljica dana 13. srpnja 2005. sa tuženikom zaključila Ugovor o namjenskom kreditu broj 667/05, koji Ugovor da je solemniziran dana 18. srpnja 2005. kod javnog bilježnika Marije Ivančić u Solinu, pod brojem OU-338/05. Predmetnim ugovorom, da je tužiteljici odobren namjenski kredit za kupnju stana u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 48.951,07 CHF, prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke.

1.2. Nadalje, da je tužiteljica sa tuženikom zaključila Dodatak Ugovora o kreditu, solemniziran po javnom bilježniku Mili Čipčić u Splitu pod brojem OV-1046/16 od 1. veljače 2016., na temelju kojega je izvršena konverzija iz CHF u EUR. Za konverziju kredita da nije sklopljen novi ugovor, već aneks koji da prati sudbinu osnovnog ugovora koji da unatoč Aneksu i dalje postoji. Konverzija kredita da nije zapreka da se naknadno utvrdi ništetnost cijelog ugovora ili pojedinih odredbi jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Također, da ugovorne strane ne mogu svojom voljom konvalidirati ništetne odredbe ugovora, niti obnovom niti nagodbom, jer ako je ništetan osnovni ugovor, da su ništetni i svi njegovi dodaci jer se ništetnost utvrđuje ex tunc. Sklapanjem aneksa da se tužiteljica nije odrekla svoga prava na utvrđenje ništetnosti ugovora o kreditu, što da znači da tužiteljica ima pravni interes utvrditi ništetnost ugovora o kreditu. Odredbe ugovora o kreditu koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu te na valutu CHF u kojoj je izražena visina kredita da čine odredbe o predmetu i cijeni, a budući da su te odredbe ništetne, da je ništetan i ugovor, koji da ne može opstati bez predmeta i cijene.

1.3. Iz odredbe članka 1., 2. i 7. predmetnog ugovora o kreditu, kao i samog ugovora, da je razvidno da je banka samoinicijativno zadržala pravo da jednostrano mijenja utanačene odredbe sklopljenog Ugovora, bez ikakvog pristanka korisnika kredita, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora banka kao trgovac nije s tužiteljicom pojedinačno pregovarala i ugovorom utvrdila načine i metodu izračuna parametara koji utječu na odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate, što da je protivno jednom od temeljnih načela obaveznog prava – načelu savjesnosti i poštenja. Također, da je ovakvim postupanjem narušena ravnopravnost ugovornih strana u obveznompravnim odnosu i to na način da je prouzročen očit nerazmjer između međusobnih činidaba, a čime da je izravno narušeno i načelo jednakosti činidaba. Istim ugovorom da se navedena temeljna obveznompravna načela narušavaju i sa aspekta činjenice da je ugovoren CHF kao valuta uz koju je vezana glavnica, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja pobijanog ugovora, tuženik nije tužiteljicu u cijelosti informirao o potrebnim parametrima bitnim za donošenje odluke utemeljene na potpunoj obavijesti.

1.4. Ništetnost i nepoštenost citiranih ugovornih odredbi da je nedvojbeno potvrđena i sudskom praksom, i to odlukama iz parničnih postupaka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, čija su pravna utvrđenja obvezujuća za Naslovni sud, i to presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske pod brojem PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. te presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske pod brojem PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018.

1.5. Nadalje, da je očigledno da je tuženik u konkretnom slučaju postupio protivno svim temeljnim načelima obaveznog prava, odredbama članka 81., 82. i 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03.) te članka 96., 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine"; broj: 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09.), odredbama članka 4. Direktive Vijeća Europe EU 93/13 kao i Kodeksu dobre bankovne prakse, što da je sve dovelo do nesavjesnosti u postupanju tuženika i nepoštenja odredaba Ugovora, a time i ništetnosti članaka 1., 2. i 7. Ugovora, u dijelu kojim je ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva ovisno o odluci Banke te CHF kao valuta uz koju je vezana glavnica. Izravna posljedica ništetnih odredbi članka 1., 2. i 7. Ugovora, u dijelu kojim je ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva ovisno o odluci Banke te CHF kao valuta uz koju je vezana glavnica, da se očituje u tome što je tužiteljica u razdoblju od prve otplate kredita pa do 30. rujna 2015., kao dana izvršene konverzije, svoju kreditnu obvezu pretplatila, a koji iznos da je tuženik stekao bez ikakve pravne osnove.

1.6. Stoga je tužiteljica predložila sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kojom će utvrditi ništetnim i bez ikakvog pravnog učinka odredbe članka 1., 2. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu broj 667/05, kao i da joj isplati iznos od 40.732,10 kn sa pripadajućim zateznim kamatama tekućima na pojedine iznose kako je navedeno u petitu (točka II).

2. U odgovoru na tužbu, zaprimljenom pred ovim sudom dana 7. listopada 2019., tuženik u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kako u pogledu pravne osnove, visine, vrijednosti predmeta spora kao i činjenice kojima je tužitelj izložio tužbu. Ističe prigovor zastare za sve iznose dospjele prije 13. lipnja 2014. Nadalje, navodi kako je predmetni kredit konvertiran sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15.), s obzirom da su tužitelj i tuženik 25.siječnja 2016. sklopili dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom

klauzulom. Sve tužiteljeve uplate, i s osnova svakog povišenja CHF kamatne stope tijekom otplate kao i s osnove svakog povišenja CHF tečaja tijekom otplate, da su uzete u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene, odnosno uračunate za otplatu usporednog EUR kredita, u skladu sa odredbama ZID ZPK / 15.

2.2. Nadalje, da je konverzija kredita nastupila na temelju očitovanja volje tužitelja koji se kreditno zadužio uz valutnu klauzulu u CHF, da se njegov kredit konvertira u kredit u kunskoj protuvrijednosti u EUR u skladu sa odredbama ZID ZPK. Tužitelj da je, u skladu sa odredbama ZID ZPK/15 dobio od banke zakonom propisane, iscrpne podatke za donošenje informirane odluke o tome hoće li ili neće prihvatiti konverziju, uključujući podatak o pretplatama iz razdoblja primjene valutne klauzule u CHF i promjenjive kamate, u brojčanom iznosu, pri čemu je sam način izračuna konverzije zakonodavac izričito propisao u članku 19. c. ZID ZPK /15, čime da je tužitelj stavljen u položaj kao da je otpočeka, cijelo vrijeme, koristio kredit denominiran u EUR, te je po svojem slobodnom izboru, izjednačen sa položajem potrošača koji su se zadužili kreditom u EUR.

2.3. Tuženik navodi da sklopljeni pravni posao povodom tužiteljevog prihvata konverzije, koji je tuženik morao prihvatiti pod prijetnjom zakonom propisanih sankcija, predstavlja pravni posao kojim su stranke, isključivo po izboru tužitelja, riješile svoje pravne odnose, prije i poslije konverzije na način propisan zakonom. Kada je tužitelj razmatrao mogućnost konverzije, da je najprije prihvaćao "izračun konverzije", koji je utemeljen na novom otplatnom planu, te predviđen pravilima iz članka 19.c. ZID ZPK/15, u kojemu da su, između ostaloga, točnim brojkama bile navedene sve kamatne stope koje su se morale primjenjivati kroz cijelo već proteklo razdoblje otplate. Tužitelju da su povijesne kamatne stope u trenutku prihvata konverzije bile poznate u brojčanom iznosu kao da su bile ugovorene kao fiksne, a nakon toga razdoblja, kamate da su se u budućem razdoblju ravnale prema ugovorenom parametru i fiksnom dijelu kamatne stope za EUR kredite.

2.4. Tužiteljeve tvrdnje u pogledu naknadnog osporavanja pretplate po osnovi promjena CHF tečaja da također nisu osnovane, jer da je pretplata i po toj osnovi uzeta u obzir na način kako je to propisao ZID ZPK/15. Zaključno, tuženik je predložio sudu da nakon provedenog postupka odbije tužbeni zahtjev u cijelosti, uz obvezu tužitelja da mu naknadi troškove postupka.

3. Podneskom zaprimljenim pred ovim sudom dana 4. ožujka 2026., nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je uredio tužbeni zahtjev u dijelu pod točkom II petita, na isplatu ukupnog iznosa od 5.975,12 EUR, od čega iznos od 2.501,38 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama tekućima kako je navedeno u petitu na ime razlike između početne i naplaćene kamate te iznos od 3.473,74 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama tekućima kako je navedeno u petitu, na ime preplaćenog tečaja utvrđenog kao razlika između naplaćenog tečaja na dan dospijeca svakog obroka i početnog tečaja na dan isplate kredita.

4. Radi utvrđenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih činjenica te radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja, sud je pročitao cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu, i to: Ugovor o namjenskom kreditu broj 667/05 od 11. srpnja 2005., Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) od 25. siječnja 2026., financijsko-

knjigovodstveno vještačenje koje je izrađeno prije podnošenja tužbe od strane stalnog sudskog vještaka financijsko – računovodstvene struke Milenke Delić, Obavijesti o promjeni kamatne stope, Otplatni plan, Potvrdu o plaćenim kamatama po namjenskom stambenom kreditu za razdoblje od 1.siječnja 2009. do 31. prosinca 2009., Izračun konverzije, Podatke o izvršenim uplatama po kreditu, dopis tuženika upućen tuženici dana 12. studenoga 2015.

4.2. Nadalje, izveden je dokaz stranačkim iskazom tužiteljice te knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije i računovodstvo Ines Lozić (Centra za vještačenja), koja je u spis predmeta dana 26. studenoga 2025. dostavila pisani nalaz i mišljenje.

5. Punomoćnici stranaka su podnijeli zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka.

6. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupnog provedenog postupka, u skladu s člankom 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25. ; dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

7. Predmet spora predstavlja deklaratorni zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti ugovornih odredbi članka 1., 2. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu broj 667/05 zaključenog među strankama dana 19. kolovoza 2005., u kojima je sadržana valutna klauzula u CHF te o promjenjivoj kamatnoj stopi te restitucijski zahtjev tužitelja za isplatom ukupnog iznosa od 5.975,12 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama tekućima na pojedine iznose kako je navedeno u petitu, i to na ime vraćanja stečenog bez osnove temeljem ništetnih ugovornih odredbi.

8. Među strankama tijekom postupka nije bilo sporno da je između tužiteljice kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, dana 19. kolovoza 2005. godine sklopljen Ugovor o namjenskom kreditu broj 667/05, s valutnom klauzulom u CHF na iznos od 48.951,07 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, sa rokom otplate u 29 godina, u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja, za namjenu kredita: kupnja stana.

8.2. Nije bilo sporno niti da je među strankama dana 25. siječnja 2016. zaključen Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15.), a kojim je tužitelju utvrđen iznos pretplate od 2.553,46 HRK, te je ugovoreno da će se iznos pretplate koristiti za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR.

9. Među strankama je sporno jesu li odredbe navedenog Ugovora o kreditu od 19. kolovoza 2005. sadržane u članku 1., 2. i 7. Ugovora, o ugovaranju valutne klauzule u CHF te o promjenjivoj kamatnoj stopi, nepoštene ugovorne odredbe, a što bi ih činilo ništetnim, o čemu ovisi i osnovanost zahtjeva tužiteljice za isplatom stečenog bez osnove, i to u visini razlike zbog promjene tečaja CHF i kamatne stope tijekom otplatnog perioda (do konverzije). Sporno je ima li tužiteljica, unatoč sklopljenom sporazumu o konverziji pravo zahtijevati utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi

osnovnog ugovora o kreditu odnosno posljedično ima li isti pravo na isplatu pretplaćenih mjesečnih anuiteta te je li nastupila zastara potraživanja.

10. U odnosu na sporno pitanje, ima li tužitelj, unatoč sklopljenom sporazumu o konverziji, pravo zahtijevati utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, upravo je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-1096/2022 od 8. studenoga 2022., prilikom odgovora na pravno pitanje: "Da li se sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) gubi pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu ili korisnik kredita i dalje zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu?", zauzeo potvrđan odgovor.

10.2. Dosljedno, u toj je odluci Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo pravno shvaćanje da se sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15 ne gubi pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji.

10.3. Stoga su neosnovani prigovori te pravna argumentacija tuženika tumačenjem odredbi ZID ZPK/15, da tužitelj nema pravo zahtijevati od suda utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF radi isplate pretplaćenih mjesečnih anuiteta, samo zbog činjenice da je sklopljen sporazum o konverziji, odnosno da ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu više ne egzistiraju, s tim da sud kao prethodno pitanje treba utvrditi jesu li ništetne odredbe u dijelu o švicarskom franku kao valuti uz koju je vezana glavnica (čl. 2 i članak 10. Ugovora), odnosno o ugovaranju promjenjive kamatne stope (članak 11. Ugovora), a potom utvrditi pripada li tužitelju na ime stečenog bez osnove iznos pretplaćenih mjesečnih anuiteta sa osnova ništetnih ugovornih odredbi.

11. Čitanjem Ugovora o namjenskom kreditu broj 667/05 od 11. srpnja 2005., zaključenog među strankama te saslušanjem tužiteljice, sud je utvrdio kao pravnorelevantne slijedeće činjenice:

-da se Ugovorom o namjenskom kreditu banka (tuženik) obvezuje korisniku kredita (tužiteljici) kredit u kunskoj protuvrijednosti od 48.951,07 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, koji kredit se korisnik kredita obvezuje vratiti, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen Ugovorom (članak 1.);

-da se kredit odobrava za namjenu kupnje stana (članak 6);

-da je rok otplate 29 godina, a da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja

-da je ugovor o kreditu zaključen na unaprijed pripremljenom tipskom obrascu;

-da je tužiteljica u stranačkom iskazu u bitnome navela da je kredit podigla kako bi riješila stambeno pitanje, odnosno krov nad glavom, raspitivala se o uvjetima kredita, a u banci su joj rekli kako je za nju najpovoljniji kredit u valuti CHF, da mora donijeti određenu dokumentaciju, što je napravila, a ne može se sjetiti je li ispunjavala uvjete za zaključenje ugovora o kreditu u valuti EUR, odnosno je li joj to uopće bilo ponuđeno. Nije mogla ništa pregovarati o ugovornim odredbama, ponuđen joj je ugovor na potpis i kao takvog ga je potpisala, a nitko od službenika nije joj pojasnio da bi u slučaju porasta valute CHF na tržištu te promjenjive kamatne stope tako nekontrolirano mogle i rasti mjesečne rate kredita. Kada se pojavila mogućnost da se kredit prebaci u valutu EUR, dobila je izračun od banke, zvali su je i rekli da je u pretplati vezano za plaćanje, te da može prihvatiti taj novi način plaćanja, što je i prihvatila, jer joj je samo bilo u cilju zatvoriti taj kredit i riješiti se dugovanja. Nije joj poznato na koji način je banka sačinjavala taj obračun, a niti su joj poznate odredbe Zakona o dopunama i izmjenama Zakona o potroškom kreditiranju iz 2015. godine, ona je referent, pa sa tim nije upoznata. Stan koji je kupljen kreditom, da se nije nikada iznajmljivao.

12. Čitanjem Dodatka ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, zaključenog među strankama dana 25. siječnja 2016., u bitnome proizlazi:

-da su stranke suglasno utvrdile neotplaćena glavnica kredita u CHF u skladu sa izračunom konverzije iz članka 2., iznosi 39.269,99 CHF, što u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan 30. rujna 2015. iznosi 274.134,85 HRK, a da je na taj dan preostali rok otplate kredita u mjesecima 227;

-da je, prema izračunu konverzije, zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF, preračunatih u EUR po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan uplate, veći od zbroja anuiteta / rata po kreditu u EUR u skladu sa otplatnim planom za kredit u EUR, računajući do dana 30.09.2015., te da njihova razlika na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15), predstavlja pretplatu koja na dan 30.9.2015. iznosi 2.553,46 HRK;

- da na dan 30. rujna 2015. nedospjela glavnica kredita u EUR, utvrđena prinudnim umanjenjem stanja neotplaćene glavnice kredita iz članka 4. ovog Dodatka ugovoru, koja je zakonski učinak konverzije, kojega na temelju Zakona prinudno snosi vjerovnik, iznosi 26.073,09 EUR, koju je korisnik kredita dužan Kreditoru platiti zajedno sa redovnom kamatom u skladu sa odredbama ovog članka Dodatka ugovoru, sve u kunsjoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja.

13. Tužiteljica se u tužbi ispravno pozvala na presudu Visokog trgovačkog suda pod posl. br. 6632/2017 koja je donesena u predmetu "Franak". Tuženik nije osporavao tužitelju status potrošača niti je tvrdio da je sa tužiteljem u trenutku sklapanja ugovora o kreditu o odredbama ugovora pojedinačno pregovarao, niti je predložio dokaze na okolnost informiranja tužitelja kao potrošača o svim rizicima ugovaranja kredita s promjenljivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom.

13.2. Kolektivnu tužbu u predmetu "Franak" podnio je 4. travnja 2012. Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača - Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i

tuženik. Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017- 10 od 14. lipnja 2018. koja se odnosi na valutnu klauzulu potvrđena je presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019.

13.3. Tom presudom utvrđena je ništetnost valutne klauzule u slučaju kredita u švicarskim francima koje su banke davale od 2004. do kraja 2008., odnosno da su tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, odnosno korisnika kredita time što su zaključujući ugovore o kreditima koristile „ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima“ tako što su ugovorile švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica, a da prije zaključenja ugovora „nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti“ a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu. Navedeno je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Na takav način tužene banke (među kojima i tužena iz ovog postupka) su postupale suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama ZOO-a.

13.4. Nadalje, u presudi PŽ-6632/2017 se navodi kako je sud utvrdio da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom potrošaču nerazumljive, nepoštene pa prema tome ništetne jer su banke prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustile informirati potrošače o četiri činjenice: o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro (jer se tečajna politika Hrvatske narodne banke temelji na održavanju stabilnog nominalnog tečaja kune prema euru, dok tečaj svih ostalih valuta u odnosu na kune nije pod kontrolom HNB-a, što proizlazi iz potvrde HNB-a od 7. lipnja 2013.), o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope.

14. Nadalje, tužiteljica se u historijatu tužbe pozvala na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P- 1401/12 od 4. srpnja 2013. g., kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. g. do 31. prosinca 2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa, koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U navedenom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. g., a Vrhovni sud Republike Hrvatske je svojom odlukom broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. odbio je revizije tuženika od 1) do 7) kao neosnovane. Postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača-Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, sukladno odredbi članka 502. c ZPP-a.

14.2. Prema ovoj odredbi, pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu.

14.3. U odluci Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g., između ostaloga je navedeno da nije sporno da su odredbe u ugovorima o kreditu koji su

sklapani u spornom razdoblju između banaka, kao trgovaca, i korisnika kredita, kao potrošača, a koje su se odnosile na ugovornu kamatu i promjenjivu kamatnu stopu bile uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, jer je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima bila takva da su na temelju nje potrošači jedino znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali ni približno nisu mogli ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati kamatna stopa. Stoga buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva, nije bila određena, a niti određiva.

14.4. Konkretno je u odnosu na tuženika u odluci Trgovačkog suda u Zagrebu, a koja je potvrđena u odnosu na dio koji se tiče promjenjive kamatne stope, odlukom Visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH, već utvrđeno da je, između ostalih, upravo i tuženik postupao suprotno odredbama ZZP-a i suprotno odredbama ZOO-a i to koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja nije pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

15. Navedena utvrđenja pravomoćnih presuda donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa u predmetu "Franak" obvezuje ostale sudove u postupku individualne pravne zaštite potrošača, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, na koji način su proširene subjektivne granice pravomoćnosti, kako je obrazloženo u presudi PŽ-7129/13.

16. Odredbom članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 41/14., 110/15., 14/19., 19/22., dalje: ZZP/14) propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

16.2. Odredbom članka 502. c ZPP propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

17. U ovom postupku je utvrđeno da se radi o potrošačkom ugovoru sklopljenom 11. srpnja 2005., dakle, u relevantnom razdoblju prema presudi u predmetu "Franak", a u postupku nije utvrđeno da je tuženik na odgovarajući način informirao tužiteljicu kao prosječnog potrošača o rizicima ugovaranja kredita s valutnom klauzulom. Ugovor o kreditu broj 667/05 uistinu sadrži odredbe kojim kreditor upozorava sudionike ugovora sa mogućnosti promjene tečaja izabrane valute ugovora, koja se primjenjuje na izračun kunske protuvrijednosti novčanih obveza po Ugovoru i kojom isti pristaju na moguće posljedice izbora valute ugovora, neovisno o veličini tih promjena u odnosu na HRK, ali to ne znači da su tužitelju na odgovarajući način prezentirani svi rizici ugovaranja takvog kredita, uključujući i rizik istovremenog ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom i promjenljivom kamatnom stopom, prema tumačenju suda iz presude PŽ-6632/2017.

18. S obzirom na navedeno, ovaj sud je, kao prethodno pitanje, utvrdio da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj 667/058, zaključenog dana 11. srpnja 2005., o valutnoj klauzuli u CHF (pojedine odredbe članka 1. i članka 2.) i o promjenjivoj kamatnoj stopi (pojedine odredbe članka 7.) .

19. U odnosu na istaknuti prigovor zastare od strane tuženika, ističe se da je Vrhovni sud Republike Hrvatske 1. ožujka 2022. objavio objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovorenih odredbi u CHF, u kojem pravnom shvaćanju je zaključeno da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare, a zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.

20. Pozivajući se na gore navedeno shvaćanje te imajući u vidu da je pravomoćno okončan spor pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-7129/13 dana 13. lipnja 2014. (ovo glede kamate) te presude PŽ-6632/2017 dana 14. lipnja 2018. (ovo glede valute), kao i to da je zastarni rok po stjecanju bez osnove pet (5) godina, dok je tužba u ovom predmetu podnesena 13. lipnja 2019., to je jasno da nije nastupila zastara potraživanja radi čega je tuženikov prigovor zastare u odnosu na restitucijski zahtjev s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi, neosnovan.

21. Odredbom članka 323. ZOO, propisane su posljedice ništetnosti te je određeno da je u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivu vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

22. Tužiteljica, temeljem izvršenih isplata s osnove vezane za promjenjivost valute CHF i promjenjive kamatne stope, koja odredba Ugovora su u ovom postupku utvrđene ništetnima, potražuje povrat stečenog bez osnove (članak 1111., odnosno 1115. ZOO).

23. Kada je sud, dakle, kao prethodno utvrdio da su ništetni dijelovi odredaba ugovora u članku 1., 2. i 7. Ugovora, valjalo je odlučiti o osnovanosti potraživanja isplate utuženih iznosa po osnovi stjecanja bez osnove onoga što je isplaćeno po utvrđenim ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli u CHF.

24. U svezi s pitanjem valjanosti i pravnim učincima sporazuma o konverziji prema ZID ZPK-a, ističe se, da se izjasnio Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom sporu broj Gos-1/2019 rješenjem od 4. ožujka 2020., navodeći:

„Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“

24.2. Sporazum, bez obzira je li sklopljen u formi tzv. dodatka - aneksa ili ugovora, predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu

ocijenjenom suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske (rješenje Ustavnog suda RH broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017.).

25. Slijedom iznesenog, kao odlučno u ovom postupku je trebalo utvrditi je li Dodatak ugovora o kreditu sklopljen između stranaka, u skladu s uvjetima iz ZID ZPK, jer ako jest, radilo bi se o valjanom sporazumu o konverziji koji proizvodi pravne učinke i kojim je uspostavljena nova pravna osnova u pogledu prava i obveza ugovornih strana.

25.2. Pritom je navesti da je pitanje valjanosti sporazuma o konverziji bilo ocjenjivano u oglednom postupku koji se pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske vodio u predmetu Gos-1/2019, odgovarajući na pitanje važno za jedinstvenu primjenu prava koji mu je uputio Općinski sud u Pazinu, a koje pitanje je glasilo:

„Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi ZID ZPK/15 nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli?“,

Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem od 4. ožujka 2020. dao odgovor:

„Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“.

26. Nadalje, i Ustavni sud Republike Hrvatske svojim rješenjem broj U- I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK/15 (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15) te je ocijenio da su oba zakona usklađena s Ustavom.

26.2. U navedenom je rješenju Ustavni sud Republike Hrvatske, pored dane ocjene formalne i materijalne ustavnosti, istaknuo da osporeni ZID ZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeren teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

27. Prema shvaćanju ovog prvostupanjskog suda, sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15, kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice.

27.2. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i

sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe (u konkretnom slučaju, nije ni bilo sporno da je tužiteljici dostavljen Izračun prije zaključenja Dodatka).

27.3. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.

28. Mišljenje je ovog suda da nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju, u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje.

29. Stoga je ovaj sud stava da tužiteljica nema pravo na isplatu glavnice iznosa koje potražuje na ime preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženice. Međutim, tužiteljici pripadaju zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu. Ovo stoga što, prema pravnom shvaćanju ovoga suda, taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužitelja na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO.

30. Konačno, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci poslovni broj Rev-475/2025-21 od 27. svibnja 2026., odgovarajući na postavljeno pravno pitanje:

"Ima li potrošač korisnik kredita koji je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) ugovaranjem aneksa ugovoru konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom CHF, ako konverzijom vjerovnik nije vratio sve neosnovane stečene koristi koje je stekao primjenom ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora?".

dao slijedeći odgovor:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovora o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene

iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

31. Radi utvrđenja visine tužbenog traženja, tijekom postupka je izveden dokaz financijsko – knjigovodstvenim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije i računovodstvo Ines Lozić (Centar za vještačenja d.o.o.).

32. Tako iz pisanog nalaza i mišljenja imenovanog stalnog sudskog vještaka zaprimljenog pred ovim sudom dana 9. veljače 2026., koji je izrađen u više varijanti (parametri vještačenja određeni rješenjem suda poslovni broj P-401/2021-14 od 8. prosinca 2025. razlikuju se ovisno o pravnom shvaćanju stranaka u postupku), na koje stranke nisu imale primjedbi, a koji nalaz i mišljenje ovaj sud u cijelosti prihvaća kao stručno, argumentirano i izrađeno u skladu sa pravilima struke, u bitnome proizlazi slijedeće:

- da, pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate kredita do dana izračuna konverzije, nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj te uz pretpostavku da se od 10. siječnja 2014. primjenjuje zakonska kamatna stopa od 3,23 %,

- ukupan iznos pretplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta kamatne stope te rast tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita, iznose 5.975,12 EUR, od čega je tužitelj pretplatio na ime promjene kamatne stope iznos od 2.501,38 EUR te je pretplatio zbog rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, iznos od 3.473,74 EUR;

- ukupno je manje plaćen iznos od 504,62 EUR, od kojega iznosa je zbog pada kamatne stope manje plaćen iznos od 365,20 EUR, a zbog pada tečaja za otplatu ispod tečaja na dan isplate kredita iznos od 135,42 EUR,

- slijedom čega je sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj manje i više plaćenog) za vrijeme otplate kredita do dana izračuna konverzije kredita, slijedom promjene kamatne stope i tečaja na više i niže u odnosu na početni tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita, iznosi 5.470,50 EUR, i to ukupno više plaćenog zbog promjene kamatne stope u razdoblju od početka otplate kredita do provođenja konverzije kredita ukupno 2.136,18 EUR te ukupno više plaćenog između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i početnog tečaja za CHF uzevši u obzir i rast i pad tečaja u razdoblju od početka otplate kredita do provođenja konverzije kredita iznosi ukupno 3.334,32 EUR.

32.2. Nadalje, na dan provođenja konverzije, odnosno na dan 1. veljače 2016., utvrđena je glavnica u iznosu od 25.745,59 EUR što primjenjivim tečajem na dan 1. veljače 2016. iznosi 197.134,32 kn, a pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj u odnosu na početni tečaj i kamatnu stopu, preostala nedospjela glavnica tužitelja na dan 1. veljače 2016., bi prema početnom otplatnom planu bila manja za 2.731,37 EUR.

Prilikom obračuna konverzije, tuženik je uzeo u obzir sve uplate tužitelja te je postupao u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju, čl. 19. c., te priznao pretplatu tužitelja na dan 30. rujna 2015. u ukupnom iznosu od 334,57 EUR.

32.3. Nadalje, zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu rasta kamatne stope i rasta tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana provođenja konverzije kredita, ukupno iznose 2.545,94 EUR.

30.4. Pod pretpostavkom da se primjenjuje čl. 171. i članak 172. ZOO, tada bi preostali iznos zateznih kamata na preplaćene mjesečne iznose obračunate do dana provođenja konverzije iznosio 2.211,37 EUR.

31. Kako je već ranije navedeno, tužitelju, prema mišljenju ovog prvostupanjskog suda, nakon sklapanja dodatka ugovoru o kreditu, sa osnova restitucije temeljem ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i o promjenjivoj kamatnoj stopi, pripada upravo iznos zateznih kamata na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

32. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo Ines Lozić proizlazi da zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu rasta kamatne stope i rasta tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana provođenja konverzije kredita, ukupno iznose 2.545,94 EUR, koji iznos je tužiteljici i dosuđen.

32.2. Naime, tužiteljica je uređenim tužbenim zahtjevom (podnesak od 4. ožujka 2026., list 505-512 spisa) postavljenim na isplatu iznosa od 5.975,12 EUR na ime restitucije temeljem ništetnih ugovornih odredbi, zatražila i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu, a visina tako obračunatih zateznih kamata provedenim financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem utvrđena je upravo u iznosu od 2.545,94 EUR.

33. Na navedeni iznos tužiteljici je dosuđena i procesna kamata, primjenom članka 31. st. 1. i st. 2. ZOO, tekuća od dana podnošenja tužbe (13. lipnja 2019.), kao dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu.

34. Za više traženo, preko dosuđenog iznosa od 2.545,94 EUR sa dosuđenim zateznim kamatama tekućima od 13. lipnja 2019. do isplate, do traženog iznosa od 5.975,12 EUR sa zateznim kamatama (za iznos od 3.429,18 EUR sa zateznim kamatama), kao i glede višetraženih kamata na dosuđeni iznos, tužbeni zahtjev je odbijen kao neosnovan.

35. Sud nije odlučivao o eventualno postavljenom tužbenom zahtjevu jer je smatrao da je glavni tužbeni zahtjev djelomično osnovan (arg.a.contrario čl. 188. ZPP).

36. Slijedom iznesenoga, odlučeno je kao u točkama I i II izreke presude.

37. Nakon što je odlučeno o glavnoj stvari, valjalo je donijeti odluku i o troškovima postupka.

38. U ovoj pravnoj stvari radi se o sporu iz potrošačkog ugovora, koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe koje su dovele do znatne neravnoteže. Odmjeravanje troškova prema uspjehu u sporu, obzirom da je tužitelj, potrošač, u sporu uspio djelomično, narušilo bi pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka o trošku bila prekomjeran teret za tužitelja (potrošača) koji nije dao povoda za parnicu.

Osim toga, takva odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samu bit tužiteljevog prava na pristup sudu te bi moglo odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako odluka Vrhovnog suda RH br. Rev-1014/18. od 20. listopada 2021., Odluka suda EU C-224/19. i C-259/19., odluka Ustavnog suda RH broj U-III-4029/13. od 19. prosinca 2017.).

39. Stoga, tužiteljica, prema stavu ovog suda, ima pravo na naknadu cjelokupnog troška postupka.

40. Prilikom određivanja visine troškova uzeta je u obzir vrijednost predmeta spora u iznosu od 5.975,12 EUR (kao konačno postavljenog tužbenog zahtjeva) te Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23.; dalje: Tarifa) prema kojoj vrijednost 1 boda iznosi 2,00 EUR (Tbr. 54 Tarife).

41. S obzirom na odredbe Tarife kao i postavljeni zahtjev za naknadu troškova, tužitelju su, kao potrebni za svrhovito vođenje parnice, priznati troškovi po osnovi odvjetničkog zastupanja i to za:

- sastav tužbe od 13. lipnja 2019. (Tbr. 7/1 Tarife) iznos od 200,00 EUR;
- zastupanje na ročištu od 2. prosinca 2019. na kojemu se raspravljalo o procesnim pitanjima (Tbr 9/2 Tarife), iznos od 100,00 EUR;
- sastav podneska od 10. siječnja 2020. (Tbr 8/3 Tarife), iznos od 100,00 EUR;
- sastav podneska od 3. prosinca 2021. (Tbr 8/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;
- zastupanje na ročištu od 6. prosinca 2021. na kojemu se raspravljalo o procesnim pitanjima (Tbr. 9/2 Tarife), iznos od 100,00 EUR;
- sastav podneska od 10. listopada 2025. (Tbr. 8/1 Tarife) iznos od 200,00 EUR;
- zastupanje na ročištu od 4. studenoga 2025. (Tbr. 9/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR,
- sastav podneska od 4. ožujka 2026. (Tbr 8/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;
- zastupanje na ročištu od 1. lipnja 2026. (Tbr 9/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR, dakle ukupni iznos od 1.500,00 EUR, što uvećano za PDV po stopi od 25 % (375,00 EUR), daje iznos od 1.875,00 EUR.

42. Navedenom je iznosu valjalo pribrojiti iznos od 675,00 EUR na ime predujma za financijsko-knjigovodstveno vještačenje, čime se došlo do ukupnog iznosa od 2.550,00 EUR na ime troškova ovog postupka, na koji je iznos tužiteljici dosuđena i tražena zatezna kamata tekuća od 13. srpnja 2026., kao dana donošenja odluke, do isplate (članak 151. st. 3. ZPP u vezi sa člankom 29. ZOO).

43. Stoga je odlučeno kao u točki III izreke presude.

U Splitu, 13. srpnja 2026.

Sutkinja
Ivana Jukić

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (za stranku koja je bila uredno obaviještena o tom ročištu) odnosno od dana dostave prijepisa presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o tom ročištu). Žalba se podnosi Općinskom sudu u Splitu, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud Republike Hrvatske.

DNA:

- tužiteljici po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku
- u spis

Broj zapisa: **9-3088a-ae6b7**

Kontrolni broj: **081bc-22bc8-db78d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.